

[Kofod-Svendsen]

der måtte være for skattespekulation, og at ministeren har prøvet at vise en imødekommende holdning for at få en bred opbakning. Den indsats fra ministerens side kan vi kun værdsætte.

Så er der stillet et ændringsforslag fra SF om at indføre, hvad man kunne kalde en 1-års-regel. Det har vi overvejet frem og tilbage, men det, vi synes er uheldigt ved SF's ændringsforslag, er, at hvis man køber et hus eller en ejerlejlighed og ens ægtefælle dør, bliver man nødt til af økonomiske grunde at flytte ret hurtigt. Det finder vi uheldigt med denne 1-års-regel, for selv om vi i grunden har sympati for intentionen, nemlig at komme en given spekulation til livs, synes vi, at der er nogle negative virkninger, når der ikke er nogen dispensationsmulighed, og de gør, at vi ikke kan støtte ændringsforslaget.

Sluttelig vil jeg om selve lovforslaget sige, at vi beklager, at man har samlet alt i en stor bunke. Der er et grundsynspunkt, som vi har forfægtet hele tiden, og det er spørgsmålet om arveafgiftslempelsen, hvor vi ikke er enige i lempelsen for samboende, og i konsekvens heraf stemmer vi imod lovforslaget. Men havde ministeren delt det op i en række forskellige delovforslag, kunne vi have stemt for de lovforslag, vi var enige i, og vendt os imod dem, som vi var uenige i. Sådan som ministeren har konstrueret lovforslaget, stemmer vi imod til sidst. Det skal være en opfordring til en anden gang at dele et lovforslag op i flere dele, så man ikke bliver tvunget til enten at gå imod noget, som man er enig i, eller i givet fald stemme for noget, som man er uenig i.

Jeg har udtrykkeligt givet denne stemmeforklaring, fordi der er samlet så meget sammen, at vi sluttelig må stemme imod.

Formanden:

Der skal være mere ro i salen.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg er ked af, at hr. Kofod-Svendsen og jeg ikke har haft lejlighed til at drøfte disse ting i udvalget, men behandlingen er gået så hurtigt, og vi afsluttede udvalgsbehandlingen umiddelbart efter, at vi var færdige i salen fredag før jul. Det er selvfølgelig årsagen til, at hr. Kofod-Svendsen ikke er opmærksom på det forhold, som gør sig gældende med ejendomme.

Hr. Kofod-Svendsen har ret i, at der ikke er nogen speciel grund til at komme efter folk, som af en eller anden grund må flytte på grund af et dødsfald eller lignende. Men det er jo heller ikke tilfældet. Det er det, hr. Kofod-Svendsen skal være opmærksom på. Man kommer ikke efter dem, for forudsætningen for, at der bliver tale om en skattemæssig fortjeneste, er, at ejendommen ved salget indbringer så meget mere, end den er købt for, at man er i stand til at betale mægler, advokat og stempel ikke bare ved købet, men også ved salget. Det er forudsætningen for, at der er en skattepligtig fortjeneste, og det vil jeg bede skatteministeren bekræfte, når han nu skal svare på de bemærkninger, vi har gjort til ændringsforslagene.

Forudsætningen for, at der overhovedet bliver tale om skat, er, at man har tjent så meget, at det har dækket udgifterne både ved køb og salg. For et almindeligt parcelhus til 1 mio. kr. vil det typisk dreje sig om et sted mellem 50.000 kr. og 100.000 kr., og så siger vi, at hvis man er i stand til at tjene mere end det, ser vi ikke nogen speciel grund til, at man beskytter en sådan transaktion.

Hr. Kofod-Svendsen vil jeg gøre opmærksom på, at man dermed også vil undgå de allervorste af de misbrugseksempler, som hr. Klaus Hækkerup gjorde opmærksom på i sin indledning.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der er den ubestridelige fordel ved at lytte til hr. Jens Thoft tilstrækkelig mange gange, at ordenes værdi devalueres i takt med, at hr. Jens Thoft forstærker dem.

I betragtning af det, som hr. Jens Thoft har ført frem i dag, kunne der være grund til at minde om, hvad lovforslag nr. L 2 overhovedet drejer sig om.

Lovforslag nr. L 2 går simpelt hen ud på at gennemføre en forenkling af en række skatte-regler, fordi nogle dispensationsbestemmelser, som i dag afføder en frygtelig masse administration, hver gang de skal behandles, bliver forvandet fra at være dispensationsbestemmelser til at være rettigheder for den enkelte, simpelt hen fordi der i praksis næsten altid er givet dispensation i de enkelte tilfælde.

Dette lovforslag blev fremsat den 4. oktober. Det er altså ikke sådan, som hr. Jens Thoft forsøgte at give indtryk af, at Folketinget og Folke-